

Gün Batımından Şafağa

– 11caferabi12 · 12 Eylül 2017

Eylül akşamlarını bilirsiniz, insanın bunalıma girmesine neden olur, kara kara düşünürsün, Gecesinde; yüreğindeki sıkıntısı seni uyutmaz.

Aşkımın derdi omuzlarımda, derin endişe veriyor, vefasız sevgilinin karşısında dayanmayı, katlanmayı, Bir farz bildim, dişimi sıktım ele avuca sığmayan ilgisizliğine,

O kadar çaba harcadım, gelgelelim bir arpa boyu yol gitmişim, beni hep üzdü, her zaman kapısından boş döndürdü!...

Zorlu zaman, dayanabilmek için metanet duası ediyorum, kabul olur mu bilmem!

Karşısındaki insanı sevmezse, onun sözlerini de sevmez.

Oysa ne çok sevmiştim onu, gülüşünü, bakışlarını, gamzelerindeki gizemi!..

Gölgeleri bile, yanağındaki gamzesi gibi, çiğ damlalarını anımsatır ve unutmam, unutamam.

Kader aslında bizi hep doğru yere getirir, fakında olamayız,

Kaderimin çizgisini değiştirmesini istemem, benim yolum belli, har yanı uçurum olsa da,

Sevgiliye, aşka açılıyor kapısı.

İyidir aslında;

Açılmasında tutku vardır, umut hasatlı bir şeydir, hayal dünyası vardır.

Aşkın zamanı yoktur dersin, İlk defa suyun üstünde yürür gibi olursun, ya da hissettiğin,

Fırtınanın ortasında tatlı bir meltem esintisi gibi...

Afroditin kendisi yer yüzüne inmiş gibi düşünürsün. Arzularını okuyup onları tatmin etmek istersin.

Yani aşk acıdır, güzellik değildir.

Diyorum ki ; kaderin bizi bir araya getirmesinin bir nedeni olmalı! Karşı cephelerdeyken, bambaşka şeyler isterken, o çıkıp geliyor karşına yumuşak sesiyle, ve kalbinin derinliklerine inmeyi başarıyor...

Onu görünce gözlerime inanmadım, ruhumda dehşetli bir sarsıntı hissettim, insan ummadığı bir manzarayla karşılaşınca, oluyor, deli-dolu birisi!..

Bu günü göremeyeceğimizi zannediyoruz; ama yanılıyorz, yaşayınca anlıyoruz.

Hayatında öyle bir an geliyor, dönüp bakıyorsun, en son neye pişman oldum!

Her hangi bir gerçekliği ret edebilme yeteneğim var tabi; ama olmuyor!...

Gülüşünün nelere mal olduğunu bilmiyor, nereden bilecek ki?..

Dünya büyük olsada, her daim yüreğine sığın dertlerinden kaçamazsın, neredeyse, oraya, seninle gelir...

Görünen oki!

Bir güzel sevdadır başımdaki, mevsim, sonbahar.

Yüreğim dertlidir, özlemimse çok!...

Eylül akşamları bilirsiniz işte; her zamanki gibi,

Sıgaranın birini bitirmeden ötekini yakarsın,

Yoğun bir hüzün çöker, her şeye...

O güzel gülümsemesi gelince akla, beni alır götür bilmem nerelere!

Zemheride başlar hüzünlerim, sürer gider, gün batımından, şafağa!...

Veysel Kimene

Sevda Şairi

(Kemal Yenice)